

63. seminář ASTROTHEOLOGIE Ing. J. Popelky

Věk Ryb a Věk Vodnáře. Subjekt a objekt (princip opozice).

Dům techniky OV – Mar. Hory 5.9.2009

Poznámka: Je to šest let, kdy jsem přišel na astrol. společnost s tím, že končím s tradiční astrologií. Přemýšlím, zda to, co nyní dělám (astrotheologie), má nějaký smysl. Tyto semináře astrotheologie začaly naprosto spontánně. Nebyl k dispozici žádný myšlenkový materiál, jen jsem cítil, že by měly v Ostravě probíhat nějaké schůzky a předpokládal jsem, že to nejsem pouze já, který touží poznat to, co se ukrývá pod pojmem Bůh (vyšší Já), ale tot' otázka: Toužíme vůbec po tom - poznat své vyšší Já? Předpokládal jsem, že to lidé poznat chtějí. Šest let zde něco vykládám a kladu si otázku, k čemu to je. Pokud chce někdo najít své pravé Já, potřebuje k tomu knihy či přednášky?

Odpověď posluchače: Já si myslím, že ano. Ne v tom smyslu, že mne to tam naučí, ale ve smyslu, že je to opora a podpora. Kdysi před lety jsi mi říkal: Už nečti. Tak jsem přemýšlel, jak bych mohl duchovně růst lépe, kdybych to jenom prožíval. Říkal jsi mi, že jsem natvrdlý, pozoruji na sobě, že postupem času ve mně uzrávají věci, a sleduji, že je to se mnou lepší. S knihami je to tak, jako když si pouštíš hudbu, která tě naladí do určité nálady a vytváří nějakou příznivou atmosféru, aby ses cítil dobře. Když se cítím blbě, tak si vezmu knihu a počtu si.

J.P.: Takže já tu jsem na tu náladu, jo?

Posluchač: Svým způsobem ano. Další posluchačka mi dnes říkala, že kdybys skončil, tak ty soboty jednou za měsíc jsou pro ni takový svátek, něco jako když se lidi vydají do kostela. Já jsem se na dnešek také těšil.

Další posluchačka. Já taky.

Posluchač: Pokud jde o vnitřní kontakt s Bohem, já bych s Ním chtěl navázat vnitřní kontakt a myslím, že se mi to již trošičkou daří, ale vždycky jsem říkal, že k tomu nepotřebuji astrotheologii v tom smyslu, že se maluje zvěrokruh a dělají se tam nějaké věci.

J.P.: Potřebuješ ji k tomu. bez toho to nejde.

Posluchač: Jasně. Ale to je jako když chodíš do školy, učíš se matematiku, deskriptivu, integrály atd., abys byl všeobecně vzdělán, ale třeba právě toto není ta tvoje parketa. Chodit do té školy má smysl i s tímto předmětem, protože tě to celkově pozvedává. Já jsem nikdy neaspiroval na to dělat si horoskop či dělat horoskopy jiným lidem atd. Stačila mi duchovní omáčka, kterou jsi zde tím prokládal.

J.P.: Samozřejmě, že každý člověk má svůj osobní život. Každý člověk přináleží k určitému celku, to nejde, aby jednotlivec nesouvisel s celkem. Cítím jsem to intuitivně odjakživa, ale nyní to začínám cítit čím dál více: Žijeme ve velice zvláštní době. Žijeme na přelomu věků. Právě proto sem Život poslal (nechci říct) mnoho „osvícených lidí“, ale poslal zde mnoho duchů, či lidských duší, které mají co říct k tomuto tématu a sdělit nějaké vyšší pravdy. Tato doba opravdu vyžaduje, aby si člověk dal do pořádku své duchovní vědomosti. Já jsem dal své veškeré ostatní aspekty svého života více méně do ústranní a zaměřil jsem se na tu jednu jedinou věc. Zjišťuji, že tento přístup mám asi jenom já.

Poznámka posluchače: Když jsme se nedávno spolu potkali, byl jsem z našeho setkání trochu rozmrzelý. Měl jsem z tebe takový divný pocit. Připadal jsem si jako takový školáček, který nesplnil očekávání svého učitele. Dokonce jsem si uvědomil, že i vážne hovor z mé strany, protože jsme se bál hovořit o věcech zcela obyčejných.

J.P.: Já jsem tam byl v té situaci taky a vím, co probíhalo.

Posluchač: Napadla mne taková kacířská myšlenka, kterou se ti skoro bojím říct. Vzpomínám s jakýmsi nadšením na tu dobu, kdy z tebe vyzařovala taková vitalita, kdy představa Boha byla spojena s intenzivním prožíváním radosti, tvorby, a říkal jsi, že jaký může být lepší důkaz, než člověk, který je radostný a šťastný. A nyní, když jsme tam seděli, měl jsem takový pocit, že každá úvaha o tom, že chci žít radostně a tvořit, je najednou tebou zpochybňována (to je jen má spekulace), že by se měl člověk hlavně soustředit na Bohem a hovořit s Ním atd., a na ty ostatní věci se nezaměřovat. Dokonce jsem si myslel, jestli to není nějaká analogie s tebou kritizovaným buddhismem, kdy oni říkají, že stačí dosáhnout nějaké nirvány, a je hotovo.

J.P: Víím, co mi chceš sdělit. To, co jsi mi nyní řekl, jsem věděl už ten den, který jsme se potkali, že asi působím divně. Když člověk nalezne prožitek Boha, je to něco tak úžasného, a když to nalezneš a máš to pro sebe, jsi radostný. Jsi u Zdroje radosti. Ale co ten Zdroj s tebou dělá? Zadarmo jsi dostal, zadarmo dávej. Zdroj (to něco) se ti dá poznat, a nikdo nemá šanci to (Ho) poznat, pokud to Něco (On) se nerozhodne, že se vám dá poznat. Do určité doby jsem si myslel, že stačí mít správné informace, že stačí si nastudovat myšlenku, která ti objasní, o čem to Něco je, a budu to mít. Nakonec jsem pochopil, že informace jsou velmi důležité, ale poslední krok – samotné odhalení dělá On.

Vyrůstal jsem v podmínkách střední Evropy, v podmínkách normálního obyčejného života, a podařilo se mi to. Netvrdím, že to, co znám, se nedá zdokonalovat, dá se to zdokonalovat do nekonečna, ale podařilo se mi to. Přestože jsem neměl nějaké zvláštní podmínky, jsme si myslel, že je to dostupné každému. Zjišťuji, že to není dostupné každému, protože ten poslední krok dělá On. Na základě toho jsem pochopil jednu věc: Jestliže někdo to Něco pozná, to už není jeho osobní věc. Kdybych si to dal já sám pro sebe, je to moje osobní věc a vy mne nebudete zajímat. Ať se každý stará o sebe. Každý ví, že je zde spousta autorů a spousta duchovní literatury, a kdybych měl pocit, že tato duchovní literatura přivádí lidi k tomu podstatnému, tak bych si taky ušetřil práci. V okamžiku, kdy to Něco se dá někomu poznat, je jen otázka času, kdy ti dojde zásadní věc: Tys to nedostal proto, abys byl happy, ale dostal jsi to proto, abys to Něco umožnil poznat i jiným lidem. To není moje osobní věc, že si teď mohu užívat a chodit v radostné náladě. To Něco se ti dává poznat, abys to šířil dále. Je třeba zažít, že to, co vám říkám, je pravda.

Posluchač: Takže máš pochybnosti. A máš pocit, že je to marné, že se to nedaří?

J.P: Pochybnosti – to není to správné slovo. Mám takovou povahu, že když si něco umanu, tek to chci hned. Nesnáším, když musím hodně dlouho čekat. Já stále říkám, že to něco je dosažitelné okamžitě. Copak pravda není teď tady s námi? Je. A současně není. Co o tom rozhoduje, aby ta pravda, která tu je mezi námi, byla zde naprosto reálná? Kdo o tom rozhoduje?

Posluchač: No já.

J.P.: Rozhoduješ o tom Ty, protože až jednou uznáš Milana za hodného, tak mu tu pravdu dáš.

Posluchač: Pořád uvádím příklad s tvou jednou větou, která mne nejvíce ovlivnila a pořád ovlivňuje, a kterou neumím pořád ještě provést do praktického života: Před patnácti lety jsi mi říkal: Máš na světě jedinou povinnost: Být šťastný. Já víím, že je to nejobnaženější pravda a přesto pořád nejsem šťastný, i když - když sebe porovnám před patnácti lety a dnes, víím, že jsem daleko blíže tomu to prožívat a pochopit, co to znamená.

J.P.: Ano. Já chci ale zdůraznit ještě jednu věc: Jak říkal Ježíš: Poznejte pravdu a pravda vás osvobodí. Pokud člověk najde tuto opravdovou pravdu, a začne ji nějak zažívat, je to samozřejmě zpočátku obrovská euforie. Cítíte, že jste splnili to, co jsme měli v tomto životě vůbec splnit, že jste našli to nejvyšší, co lze v tomto životě nalézt. Nějakou dobu si to můžete užívat, ale potom přichází to, co jsem řekl: Tato pravda se vám neodhaluje proto, abyste si ji nechali pro sebe. Tato pravda je zde pro všechny. A tato pravda si uvědomuje, jak

jsou lidi vzdáleni této pravdě. Dostali jste možnost pochopit, o co jde a abyste to mohli (zdůrazňuji) nenásilně propasírovávat mezi lidi. A tam teprve v tomto procesu nastává smutek.

Byl jsem na mítinku Sociální demokracie. Udělali jednu věc, dali tam výborný kulturní program, spoustu známých zpěváků a skupin, takže lidi natáhli na tento kulturní program. Byly tam tisíce lidí. V té samé době probíhala na náměstí další akce ODS, kde bylo padesát lidí, protože tam nebyl kulturní program. Ale u Soc. demokracie byli Slade, Elán, K. Brožová, P. Vitek, P. Muk, takže tam byly tisíce lidí. Když řekli, že v 17:30 vystoupí britská skupina Slade, tak v 17:30 začal mluvit p. Paroubek. Všichni přišli na Slade a ne na Paroubka. To nejpodstatnější ale bylo, že tam bylo pivo a párky zadarmo. Když jsem tam byl, viděl jsem tu lůzu. Byli tam bezdomovci, cikáni, důchodci, a když jsem viděl, jak brali pivo po čtyřech, pěti, šesti, když brali popcorn do tašek, tak jsem se tak na to díval a začal jsem si v paměti lovit myšlenky, které jsem říkal zde na seminářích, tak jsem si říkal: Má to smysl? Ti lidé mají hodnoty úplně někde jinde. Nebavím se nyní o jednotlivcích, ale bavím se o širších skupinách.

Posluchačka. Však to není pro ně, ale pro těch pár jiných.

J.P.: A aby to neskončilo, zrovna v ten den v Kauflandu byla akce od 22 do 3 do rána, kdy zboží bylo za 50%. Samozřejmě jsem tam nešel, ale referovali mi lidé, kteří tam byli, co se tam dělo: Lidi tam zaplnili vozíky kofolami a praskly jim vozíky.

Posluchač: Jardo, ale ty nevyučuješ masy lidí, ale setkáváš se s námi šest let v podstatě ve stejném složení...

Posluchačka: Nesmíš brát ale jen ty lidi, kteří jsou zde, protože je ještě spousta dalších lidí, kteří se sem nemohou dostat a čtou tyto semináře a citáty, takže je to daleko širší okruh lidí.

Posluchač: Nicméně kdykoliv Jarda mluví o tom natvrdlém okolí, mám tendenci to vztahovat k sobě. K té lůze se ty myšlenky nedostanou.

J.P.: Ne že se to k ní nedostane. K ní se to ani nemůže dostat, protože i kdyby se to k ní dostalo, stejně jim to nic neřekne.

Posluchač: Ty máš určitý pocit marnosti. Takže my jsme příčinou tvé marnosti, někteří možná méně, ale ty máš své očekávání, že se má něco nějakým způsobem projevit a ono se to něco podle tebe neprojevuje. Můžu ti říct za sebe, že u mě se to projevuje, že to cítím. Jde to pomaloučku, je to prakticky nepozorovatelný proces.

J.P.: Je už to pro mne těžké odloučit, co chce Jarda a co chci Já. Dnes je k dispozici tolik duchovní literatury, dnes se dají informace tahat z internetu, není to až takový problém se dostat k nějakým informacím.

Další posluchačka. Není to ale jako naživo Jardo.

J.P.: Ne ne ne. To naživo může mít samozřejmě určitou hodnotu, ale to pro mne není podstatné.

Posluchačka: Jardo a co tím chceš říct, to, že ti chybí odezva? To je vlastně taky ten Ježíšův kříž, že.

J.P.: Nesrovnávej mne s Ježíšem. Ježíš byl Ježíš a já jsem já. Tak si čtete Nový Zákon, já jsem ho také kdysi četl a kam mne to posunulo? Když čtete Nový Zákon, tak pokud máte zdravé srdíčko (nemyslím fyzické, ale duchovní), cítíte za tím něco úžasného. Ale vaše mysl na tom nemá podíl, co se tam odehrálo. Mimo jiné, proč zde dělám tyto semináře, je moje touha po tom, aby ta nejvyšší pravda nebylo něco moc mysteriózního, ale nejvyšší pravda je něco, co má naprostou logiku. Můžu číst hromady knih od Paula Brunton, pokud tyto knihy budete číst, dostáváte se do určité duchovní atmosféry, protože ten člověk, který je napsal, samozřejmě něco zažil. Když tyto knihy čtete, dostáváte se do jeho duchovní atmosféry, kterou vycítujete. Je to jiná atmosféra než když čtete třeba Blesk. Ale udělal tam P. Brunton nějakou logickou stavbu či kostru? Já jsem tam žádnou kostru nespatriil. Můžete číst o Ramanu Maharišim, jako o jednom z nejvíce osvícených lidí Indie, ale dozvíte se, že on tam

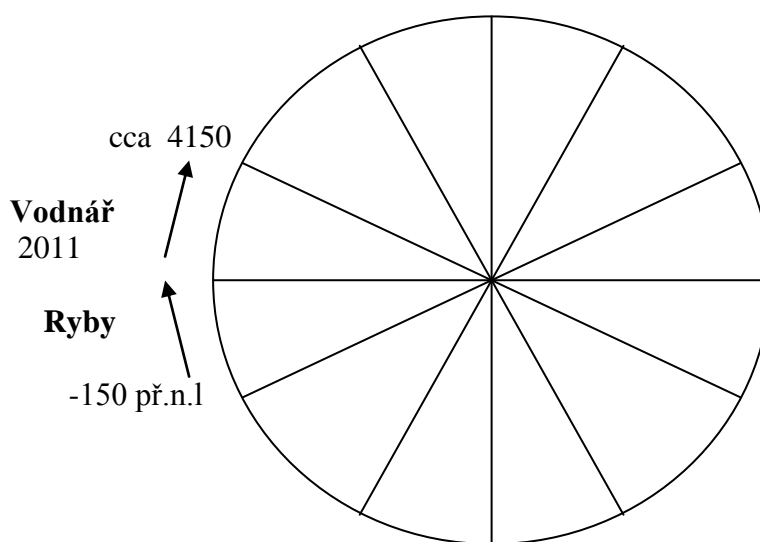
někde žil v nějaké jeskyni, kdy za ním přicházeli lidi, on se jim podíval do očí a oni odcházeli s poznáním pravdy. Evropané budou cestovat, do Indie, do Peru, atd., aby hledali něco, co je zde. Tam to nenaleznou a zde už vůbec ne. Přitom to zde je.

Nevím, jak už to lidem sdělit. **To, co se hledá, jste Vy sami!** Navazuji na to, co jsem viděl v centru. Je to normální, že lidi zajímají věci více než Oni sami? Případá mi to nelogické, že mne zajímá všechno možné, ale Já sám sobě jsem lhostejný. Já se dokážu bavit i o jiných věcech. Vždycky se ale bavím o jiných věcech tehdy, když cítím, že to podstatné mám vyřešené. když mám vyřešené to podstatné, není problém se vším ostatním. V okamžiku, kdy jsou lidi zaujati pomíjejícím a přitom to podstatné ještě neobdrželi, mi to připadá smutné. Ale ať si každý dělá, co chce, mi je to jedno.

Já tady hlásám, že 1.11. roku 2011 nastupuje Věk Vodnáře. Koliduje to s Mayským kalendářem. Na internetu je spousta hlášek o roku 2012, kdy všichni zdůrazňují, že je to mezník a samozřejmě se každý dohaduje, v čem bude ten vývoj, zda bude konec světa, či něco jen proběhne, ale nikdo neví přesně, co. Proč si myslíte, že by zrovna začátek Věku Vodnáře měl být důležitý? Platónský rok trvá necelých 26000 let, tak pokud je Věk Vodnáře nějak důležitý, tak by to mělo vždy přinášet nějaké významné události. Co bylo před 26000 lety? To nevíme.

Subjekt a objekt.

Když jsem přemýšlel, co bych dnes měl vykládal, měl jsem nosné téma: Subjekt a objekt. Subjekt nemůže být bez objektu a objekt nemůže být bez subjektu. To nejde. Zde jsou dva subjekty:

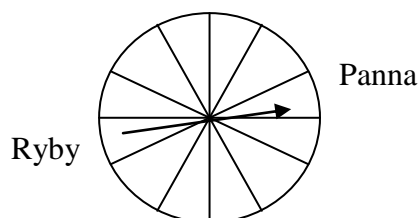

V okamžiku, kdy Římané v třetí Panské válce porazili Kartágo, začal Věk Ryb, který končí v roce 2011, tedy trvá přibližně 2160 let. Cca co 2000 let dochází ke změně, kdy jarní bod postupuje a prochází určitým souhvězdím. Proč právě přechod mezi věkem Ryb a věkem Vodnáře je tak důležitý? Protože každý subjekt má svůj objekt. Vy zde jste jako subjekty. Když jste subjektem, je to stav „nic moc“. Každý subjekt potřebuje objekt, protože teprve skrze objekt to začíná být zajímavé.

Subjekt je stav, kdy se s něčím či někým ztotožňujete. Subjekt je proces, kdy se někdo s něčím ztotožňuje tak intenzivně, že máte pocit, že to jste vy.

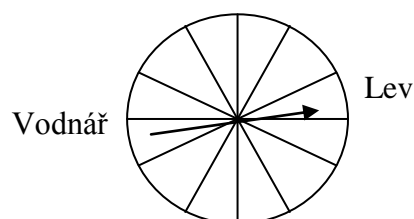
V okamžiku, kdy tuto subjektivizaci dokonale provedete a opravdu se něčím stanete, zjistíte, že není moc o co stát. V tu chvíli ucítíte, že potřebujete objekt (aby vás někdo z té nudy vytrhnul).

I Ryby jakožto subjekt potřebují nějaký objekt – Pannu.

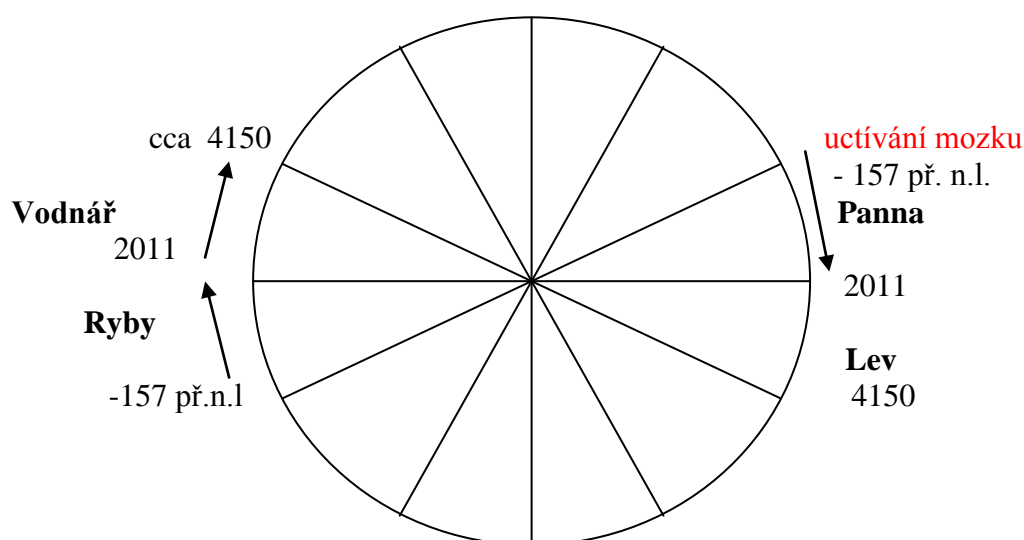

Proč mají Ryby nějaký objekt? Protože se nudí. Ony potřebují vzrušení a to největší vzrušení jim dává Panna.

Vodnář také potřebuje objekt. Když je někdo Vodnářem, je z toho nadšen? Připadá mu to normální. Proto potřebuje něco zajímavého. proto vzrušení nachází Vodnář ve Lvu:

Když kolem r 157 lety př. n. l. nastal věk Ryb, kde začalo být vzrušení? V Panně. Panna představuje vnější rozum. Je jasné, že od roku 157 př. n. l. až do dnešních dnů lidstvo nejvíce vzrušovalo racionem. Těchto dva tisíce let probíhalo uctívání mozku.

V této době je mozek Bůh. Nemůžete si v tomto vývoji lidstva (celku) představit větší zlom, než v tom, že mozek je vzrušení a když nyní v roce 2011 přecházíme do souhvězdí Vodnáře a Vodnář spatřuje vzrušení ve Lvu a Lev je o srdci.

Zmatek, který dnes panuje a který se bude asi nějakým způsobem prohlubovat, není proto, že Život miluje zmatek. Život je něco naprosto zákonitého, logického, nemá rád chaos. Chaos je proto, když někdo něčemu nerozumí. To, co se nyní děje kolem roku 2011 již probíhá několik století, a také i po roku 2011 také bude probíhat tento proces, není to ostrá hranice, a jde o to, že každý člověk má psychické těžiště. Těchto posledních 2000 let měli lidé psychické těžiště v hlavě. Můžete cestovat ve svém těle a můžete se rozhodnout, že se budete identifikovat s nějakou buňkou ve svém chodidle, a když to uděláte dostatečně intenzivně, stanete se buňkou ve svém chodidle. Bude vás to stát určité úsilí. Když tuto meditaci vypustíte, samovolně se zakotvíte v nějakém psychickém těžišti. A když bych se vás zeptal, kde jste skončili (zakotvili), všichni řeknete, že v hlavě. Instinktivně cítíte, že když hovoříte o sobě, hovoříte o své hlavě. Zde dochází k procesu, že toto psychické těžiště se z hlavy musí přesunout do srdce. Většina lidí o tom neví. Není to jednoduchý proces se z hlavy dostat do srdce. Na jednom semináři jsem vám vysvětloval podstatu Lucifera atd., kdy mozek je jeho produkt a Lucifer (dnes satan) se nerad vzdává svého panství, on své bojiště nevyklidí jen tak, ale bude si své teritorium chránit. Sestup z hlavy do srdce nastat musí. Buď to někdo dělá vědomě, či někdo o tomto procesu vůbec neví (99,9% lidí), takže si Život musí ten proces zrežírovat sám (skrže utrpení). **Teprve utrpení pokořuje mozek a povzbuzuje srdce.** Abychom se tomuto utrpení vyhnuli, protože jsme dostatečně inteligentní, provedeme tento proces vědomě a ze své svobodné vůle. Veškeré témata, která jsou dnes aktuální, jako je finanční krize, prasečí chřipka atd., co je to? Zde vidíte, jak umírající racio kolem sebe neustále kope, jak chce neustále zachvacovat miliardy svých oveček. Peníze a zdraví jsou jeho hlavní argumenty. Život se neustále vyvíjí a já tvrdím, že jsou vždycky co 2000 let nějaké mezníky. Jednou za 26000 let nastává velice zvláštní záležitost, že musíme opustit hlavu a přejít do srdce. Je to daleká cesta a je to nelehká cesta a ne každému se to podaří.

Pokud nějaký skladatel vytvořil nějakou píseň, dává do toho své pocity. Pocit je velmi subjektivní věc. Když se bavíme o duchovních věcech, většina lidí si myslí, že je to také něco velmi subjektivního. Co dělá racio? Každý si může věřit ve svého boha, je svoboda vyznání, jako kdyby bylo těch Bohů několik. Úplně ideální pro racio by bylo, kdyby měl každý svého vlastního Boha. To by se to vládlo, to by byl chaos. Kdo se v tom má vyznat, když je tolik bohů? Když zde budu vykládat, že jsme v důležité fázi vývoje lidstva a v čem tato důležitost spočívá, že je to cesta z hlavy (racia) do srdce, není to příjemnější, že si to můžeme i nakreslit a že můžeme i datovat? Toto nám umožňuje zvěrokruh. Velice si vážím toho, že v duchovních věcech máme něco hmatatelného, co má svoji strukturu, páteř. Na tuto páteř (zvěrokruh) musíme nabalit maso. Figuru ať si každý už vytvoří sám, ale páteř musí být daná.

Já dennodenně vstupuji do ráje a opouštím ráj. A kde mám brát tu sílu, abych se v ráji udržel? Vždycky zase vypadnu. A vím, proč vypadnu. Já se za to nestydím.

Co je to subjekt (z psychologického pohledu)?

Odpověď posluchačky: Já.

J.P.: A které já? Těch já může být několik. I tvé já může mít několik podob. **Subjekt je proces identifikace, kdy vy sami sebe s něčím či někým ztotožňujete.** Možností, kdy můžete sami sebe s něčím identifikovat, není až tak moc, jsou jen čtyři. Ve své podstatě můžete mít jediné čtyři já. Já je sice jedno, ale je zde možnost, že můžete sami sebe identifikovat se čtyřmi rovinami. Tento omezený výběr vám nabízí neskutečné množství variant. Proč jsou jen čtyři možnosti identifikace sami sebe? Když je jeden, který je trojjediný, mohou existovat pouze čtyři stavy, když jsou tyto tři kvality v rovnováze, anebo kdy jedna z těchto tří kvalit převažuje, takže $1 + 3 = 4$. **V okamžiku, kdy se identifikujete s jednou z těchto čtyř možností, stáváte se subjektem, který je obdařen určitou kvalitou. V okamžiku, kdy se stáváte subjektem, začne pro vás existovat i nějaký objekt.** To je

přirozenost života. Subjekt nemůže existovat bez objektu. Mnohokrát jsem to zde říkal jinými slovy: Jestliže je jedna jediná živá bytost, která sama sebe přivede do orgasmu, v té chvíli nechce být sama. V okamžiku, kdy máte radost a zažíváte štěstí, automaticky cítíte potřebu se o toto štěstí s někým podělit. Ale když nemáte kromě sebe nikoho jiného, s kým se chcete dělit? V okamžiku, kdy je radost, vzniká potřeba mít někoho vedle sebe, s kým tuto radost můžu spoluprožívat a pokud nikdo není, tak si ho stvořím. Tímto způsobem jsem naznačil, proč každý subjekt potřebuje objekt.

Jestliže sami sebe s něčím ztotožníte a stanete se určitou kvalitou, tak když touto kvalitou určitou dobu jste, připadá vám to po určité době fádňí. Když jste sami doma, máte pocit, že zažíváte něco mimořádného? Spíše chcete, aby k vám přišla nějaká návštěva či chcete jít na návštěvu za někým jiným. A co vás k tomu nutí, že byste chtěli mít nějakou návštěvu? Toužíte po objektu. Subjekt nemůže žít bez objektu. Subjekt zažívá nudu, teprve s objektem může zažít vzrušení. Jestliže je subjekt proces, kdy sami sebe s něčím ztotožňujete, co je to objekt?

Posluchačka. Něco (nebo někdo) odlišného.

J.P.: Někdo by mohl říct, že objekt je něco, co je přede mnou. Do jisté míry je to pravda. To není nosné téma objektu a objektivizace. My všichni potřebujeme objektivizovat. Objekt je proces, kdy mám možnost se setkávat či sám sebe dostávat do situace, že mám pocit, že je něco odlišného (ne odděleného) ode mě. Najednou se setkávám s kvalitou, která je jiná než kvalita, kterou představuji já. Když se setkávám s kvalitou, která je jiná než jsem já, tam je to zajímavé a tím, že je to zajímavé, je to vzrušující. Žena vyhledává muže proč, že je to muž? Muž vyhledává ženu proto, že je to žena? Rozhodně ne. Co cítí žena, či muž? Že je tam někdo, kdo je jiný. Slovo „jiný“ je to, co vyvolává vzrušivost.

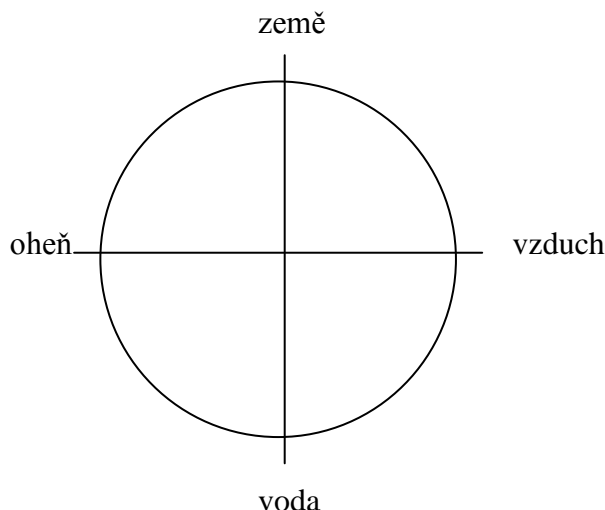
Dotaz posluchačky: Já bych chtěla pochopit, proč potom muže vzrušuje muž?

J.P.: Já ti rozumím, ale to je o tom, že neexistují dva stejní lidé. I když mají stejné pohlaví, nejsou stejní. I když jsou kluci, kteří jsou na kluky či holky, které jsou na holky, stejně je tam pocit, že já jsem subjekt a tam je nějaký objekt, taky to tam je, že subjekt vyhledává objekt. Vždycky tam je to, že já jsem já a někdo je jiný než jsem já. Kdybys tento proces (objekt – subjekt) zrušila, zanikl by život. Pokud je muž a žena, je interakce mezi subjektem a objektem samozřejmě větší. Nejde zde primárně o vnímání rozdílnosti fyzických kvalit. Pro někoho je to sice na prvním místě, ale o tom to není. Je to o vnímání rozdílnosti nějakých duševních kvalit. Postupem času zjistíme, že jeden z nejdůležitějších důvodů, proč jsme se octli na Zemi, je ten, abychom si začali uvědomovat rozdílnost duchovních kvalit. Pozemský život, který přináší své různé projevy, se kterými se zde setkávám na každém kroku, ty hlouposti a utrpení, není neúčinný, ale slouží to k tomu, abychom se v první řadě naučili vnímat rozdílnost duchovních kvalit. Až se dostaneme do nejvyššího nebe a setkáme se tam s mimořádnými duchovními bytostmi, budou se nám zdát na první pohled, že jsou si podobné, že to jsou Boží Synové a Bůh je jenom jeden, takže oni budou jakoby sourozenci. Každý tento anděl je ale naprosto individuální projevem se božských kvalit. Zde se nejedná o to, že se setkám s Božskou bytostí a jsem z toho vyřízený, ale vy musíte přímo tuto Božskou bytost identifikovat: Co je to za aspekt z Boha, který tento anděl představuje.

Jestliže někým jsem, připadá mi to normální. Já ale nechci zažívat jen stav normálnosti. Chci zažívat stav vzrušitelnosti. Tak je vybudován život. Platí to i na Boha. Když byl Bůh ztotožněn sám se sebou, zpočátku byl nadšen. Pak přišla nuda. Subjekt, který se začal nudit, věděl, že jediná medicína, která existuje, je – mít objekt. Existence hmotného světa není primární záležitostí, je to vedlejší, ale nezbytný krok. Účelem ale bylo, aby existoval svět, kde bude rozdílnost kvalit, kdy se setkám s něčím, kdy budu mít pocit, že to nejsem já. V takovém světě se teprve dá něco podnikat.

Subjekt a objekt není následek vypadnutí z ráje, ale je to naopak. Vypadnutí z ráje muselo proběhnout za tím účelem, aby vznikl svět subjektů a objektů. Nějaké spočinutí a rozplynutí v nějaké nirváně už vůbec nebylo účelem. Život bez možnosti setkávání se subjektu s objektem není žádný život, ale chiméra, pseudoživot.

V procesu subjektivizace (kdy se s něčím identifikujeme) nemáme více možností než být subjektem ve čtyřech podobách. Proces subjektivizace děláme spontánně neustále ve svém životě. Tento proces je nezničitelný a probíhá každou milisekundu našeho života, není to životní projev, je to život sám.

Pokud sami sebe s něčím neztotožňujete, jste mrtví. To ale život nemůže dopustit. Pokud se s něčím neztotožňujete, život to dělá za vás, tím pádem to probíhá mimo vaše vědomí.

Vysvětlovali jsme si proces, kdy bylo nějaké Jsem (bytí), pak se objevila pozornost, která se obrátila za Zdroj, a nakonec se Jsem stalo Já Jsem Já. Někaké Já se začalo ztotožňovat samo se sebou. Teprve tento proces subjektivizace nastartoval celý vesmír. Důsledkem je vznik stvoření. Tento proces již nikdy nezanikne.

Život ve své nosné fázi je o tom, že sami sebe s něčím identifikujete (subjektivizujete se). V okamžiku, když se stanete subjektem, se začnete nudit. Nudu potřebujete vykompenzovat nějakým objektem. Subjekt bez objektu by začal chřadnout, život jakoby začal uvadat.

Subjekt může mít čtyři podoby a je zákonité, že i objekt může existovat ve čtyřech podobách. Bavíme se o podstatě prvního a sedmého domu (o opozici). Jakákoliv opozice je řešení tématu subjekt – objekt. Každý člověk má ve svém horoskopu uvedeno, kde spočívá jeho vzrušení a ukazuje na kvalitu, která ve něm vyvolává pocit jinakosti.

Dovedete si představit Boha, který zažívá, že je vším, že nemůže nikdy zažít pocit jinakosti? To musí být nuda. Bůh, který by byl souhrnem všech vlastností a kdyby se setkal s nějakou vlastností mohl by si říct: Tu já znám, vždyť touto vlastností jsem Já sám; tak takový Bůh by se nudil.

Proces objektivizace, kdy se setkávám s vlastnostmi, které ve mně vyvolávají dojem, že to nejsem já, je Boží záměr.

Snažil jsem se tímto dopracovat k jednoduchým závěrům, aby každý člověk mohl mít proces subjekt – objekt pod kontrolou.

Víme, že v životě nemůže být nic jiného než **ohně** a co je ohně?

Posluchač: Duch.

J.P.: A jak cítíš Ducha, je to pro tebe nějaká reálná složka nebo nějaká imaginární?

Posluchač: Je to reálné.

J.P.: A jak vnímáš tu reálnou složku?

Posluchač: Vědomí Já.

J.P.: No, je to pocit Já. To Jsem Já.

Další složkou, kterou můžeme být, je **země** a to je co?

Posluchač: Vnějšek.

J.P.: Jak vnímáš reálně tuto složku země?

Posluchač: Vidím tě.

J.P.: Myslím u sebe?

Posluchač: Mám tělo.

J.P.: To je krásné, že jsi řekl, že máš tělo, že jsi neřekl, že jsi tělo. Děláš pokroky.

Další složka je **vzduch - mysl**. Jak to vnímáš reálně?

Posluchač: Jsem si vědom, že do mé mysli vstupují myšlenky, odcházejí.

Posluchačka. Informace.

J.P.: Tím dokazujete, jak tuto složku vůbec neznáte a jak si ji neuvědomujete. V okamžiku kdy mysl vnímáte jako něco, co vám dává informace, jste nepochopili podstatu mysli.

Další posluchač: Mysl je něco, co nejsem Já.

J.P.: To už spíše. Mysl není primárně od toho, abyste měli informace. **Mysl je od toho, abyste měli možnost vnímat objekt.** Pokud vám mysl umožní, že do vás vstupuje dojem, že něco či někdo je jiný než jste vy, máte naději, že bude vzrušení. Bez této vzrušitelnosti by život zanikl. Pokud někdo vnímá mysl jako zdroj informací, to je právě ten satan, který zde vládnul a který odchází. Satan chce, abyste měli pouze suchopárné informace, fakta. To ale není podstata mysli. Můžete sice mysl používat tímto způsobem, ale tak ji przníte. Pokud se někdo cítí fádne a cítí, jak dny rychle ubíhají a je každý den bez vzrušení, je to proto, že nepoužívá správně mysl a neví, k čemu slouží. **Mysl není od toho, aby člověk věděl, ale aby se člověk neustále divil.** Čím dokonaleji zvládnete svoji mysl, ne že budete mnohem více vědět, ale budete se čím dál více divit a žasnout! Takže správná odpověď je, že moje mysl je moje schopnost se divit. Jak říkal A. Einstein: Člověk, který se přestal divit, je mrtvý. Špičkový vědec není ten, který ví všechno nebo skoro všechno, ale který se čím dál více začíná divit. To, že něco víte, je odpadní produkt mysli. Zpočátku jste se přece chtěli divit, proto vás lákala nějaká zajímavost.

Poslední složka je **voda – emoce**, schopnost prociťovat. Prociťování má ten význam, že jste schopni svoji samostatnou existenci obětovat ve prospěch nějakého celku, chcete vstoupit do nějakého kolektivního soužití.

Poznámka z přestávky: Život je takový, jaký je, protože se lidé zapomněli divit. Je racio – vnější mysl (která je pro lidi nyní Bohem) a co je to vnější mysl? Je to schopnost vědomě používat mysl. Kdyby měl někdo zdravé racio a byl by opravdu schopen vědomě používat svoji mysl, tak by ji vědomě používal proto, aby se čím dál více divil. Když jsem ve světě divů, mám se dobře.

Proces subjektivizace a objektivizace říkám na základě toho, že když medituji a když člověk vypadává z ráje a zase se tam navrácí (tento proces jsem absolvoval tisíckrát), tak někdy přemýšlím, že jednou je to lehké, že nejde z ráje vypadnout a někdy máte pocit, že

návrat do ráje je tak těžký až skoro nedosažitelný. Není to žádná věda, ale jednoduché principy objektivizace a subjektivizace. Co je proces objektivizace?

Posluchačka: Odtotožnění se.

J.P.: Samozřejmě, že se odtotožňuješ, ale tomuto procesu nemusíš přikládat takovou váhu. Nosné téma je toto: Chceš se prostě setkávat s kvalitou, která v tobě vyvolává dojem: To nejsem já. A to je ten důvod, proč jsem nebyl na žádné dovolené, či u moře, protože i v Ostravě se můžete divit.

Subjekt nemůže být bez objektu (květinka musí být zalévána), subjektivizace nemůže být bez objektivizace.

Poznámka: Ještě se vrátím k mysli. Mysl je naše schopnost se divit. Došel jsem také k závěru, co je podstatou sexuality: Člověk, který nad tím nepřemýšlí, si myslí, že dostane jiné fyzické tělo, které začne v něm vyvolávat nějaké pocity. Sexualita je ale o tom, že se divíš, že se někdo nad tebou diví, že žasneš, že máš schopnost někoho přivést v úžas.

V podstatě je to jeden proces, který má dvě strany. Proces subjektivizace a objektivizace se promítá obzvláště do toho, že máme pocit, že jsou lidé materialističtí a lidi tzv. duchovní. Všichni jsme ale z jednoho těsta, akorát skoro nikdo si neuvědomuje proces subjektivizace a objektivizace. Psychologové to sice ví, ale nesdělili jednoduché principy tohoto procesu. Podíváme se na materialisty. Máme čtyři složky. Duch, tělo, mysl a emoce. Doufám, že každý už chápe, že jich nemůže být ani více ani méně. Když použiji termín materialista, co si pod tím představujete?

Posluchačka: Člověk, který se zajímá o hmotu.

Další posluchačka: Člověk, který se ztotožňuje se svým tělem.

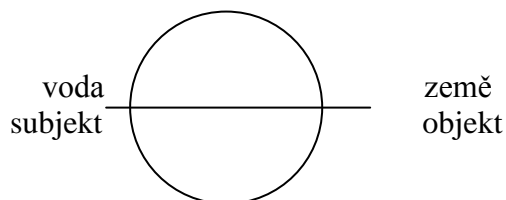
Posluchač: Materialista je člověk, který si myslí, že jeho existence má smysl jen ve spojení s hmotou a s hmotným prožíváním.

J.P.: Dám vám teď čtyři možnosti: Duch, tělo, mysl, emoce. Říkal jsem, že subjekt je někdo, kdo se ztotožňuje s určitou kvalitou. S kterou složkou se identifikuje materialista?

Posluchač: Se zemí.

J.P.: To je základní omyl. Co je vzrušující, subjekt nebo objekt? Objekt. Takže materialistu vzrušuje co? Hmota, která je pro něj zajímavá. Logicky by mělo být, že materialista je člověk, který se identifikuje s hmotou. To ale není pravda. Říkal jsem, že subjekt je nuda, protože to, čím jste, je pro vás normální. Vás ale vzrušuje objekt. Materialista není člověk, který se ztotožňuje s hmotou. Kdyby se ztotožnil s hmotou, bude mu připadat fádni, normální. Ale protože materialistu hmota vzrušuje, je to důkaz toho, že hmota je pro něj objekt a tedy musí být přesně opačný subjekt. Materialista je subjekt, který se ztotožnil se svojí emotivitou.

Materialista:

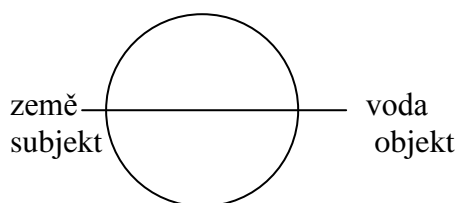

Nyní jsem vám napomohl k tomu, abyste dokázali materialistům rozumět a abyste dovedli s nimi zacházet. Voda je emotivita, představuje vaši osobnost. Na základě toho, že osobnost je určitá emoční struktura, konglomerát, soubor různých emočních prožitků, nás to nutí se chovat určitým způsobem. Ale pokud jste emoční, je to normální, je to nuda. Potřebujete vzrušení a to je hmota. Materialista je člověk, který se identifikoval se svojí osobností. To, co mu připadá zajímavé, protože je to od něj odlišné, ho přivádí v úžas. Den má 24 hodin. 24 : 4

= 6. Každý z nás v průměru 6 hodin denně představuje tento stav. Když se identifikujete se světem emocí, když začnete mít různé touhy, vášně a máte pocit, že něco potřebujete, co je pro vás zajímavé? Hmota. Princip: Jestliže je voda skupinový živel, tak když se identifikujete s vodou (osobností) a stanete se subjektem vodního typu, stáváte se skupinovou bytostí, co vás přivádí v úžas? Možnost být samostatný. Hmota vám dává samostatnost. Díky tomu, že máme fyzické tělo, můžeme zažívat svou samostatnost. Proč chtějí mít lidé majetek? Ne pro samotný majetek, ale oni cítí, že jim umožňuje žít život podle sebe, samostatně.

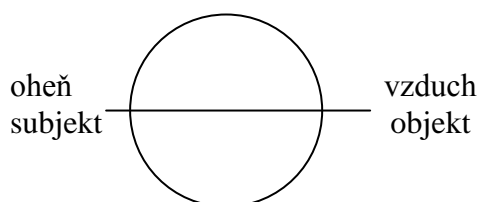
Říkám to proto, ať si v procesu duchovního zrání lidé uvědomí, že pokud se dostanete pod nadvládu emocí (stanete se emočním subjektem), jediné, co vás bude zajímat, je hmota. To je princip, takto funguje život.

Anti-materialista:

Jestliže je někdo, kdo se ztotožní s hmotou, jak mu to připadá? Že je to normální. Kde bude takový člověk hledat objektivizaci, co ho bude přivádět v úžas? V emočním světě. Každý člověk v průměru šest hodin denně zažívá tento stav. Jak se tento stav projevuje v praktickém životě? Dnes jsou populární hudební festivaly, koncerty, sportovní zápasy. Pokud se někdo identifikuje se svým fyzikem, cítí se samostatně, je sám. Zajímavé bude pro něj octnout se ve skupině. Proto chodí lidé do hospod, na festivaly, do kina atd. Všimněte si, že emoční prožitky vyhledávají zdánlivě materialisté, ale ne, to jsou anti-materialisté. Vidíte, že v této polaritě země – voda není Duch. Tato polarita ukazuje na praktickou rovinu našich každodenních životů. Pokud se octnete v situaci, kdy se vám líbí nějaké hodinky a chcete si je koupit, uvědomte si, že jste právě subjektem emočního typu a proto chcete hmotný objekt. A naopak: Pokud mám potřebu poslouchat hudbu, či jít do hospody nebo na koncert, jsem ztotožněný se svým tělem a tedy subjekt hmotného typu, právě proto toužím po emocích. Tak si můžete kontrolovat (na základě toho, co vás zajímá), jaký jste subjekt (jsou čtyři možnosti).

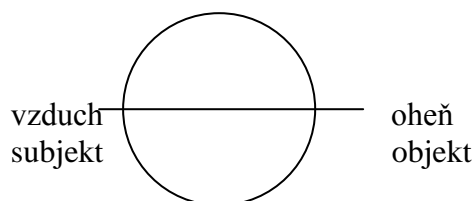
Polarita oheň – vzduch:

Oheň je naše Já. Nebudu to komplikovat, že naše Já je samotný Bůh, prožitek štěstí, radosti a Lásky, že když je prožitek štěstí, vzniká Idea, která vytváří vlastnost a že my představujeme něj. duch. vlastnost. Oheň je pocit Já, kdy se identifikujete (jste subjekt) s vlastním Já (pocit Já Jsem Já). $24 : 4 = 6$, tento stav by měl správně zažívat člověk 6 hodin denně. V pozadí to tam sice je, ale ne vědomě. Lidé to nezažívají plně. Pokud si toto člověk dostatečně uvědomí a začne se plně identifikovat se svým Já (stanete se subjektem duchovního typu), uvědomí si, že jeho Já je totéž Já, které žije ve všech lidech a které je všude. To vyvolává ve vás pocit stejnosti. Co je zajímavé pro pocit stejnosti? Pocit různorodosti. V tu chvíli, kdy jste subjekt duchovního typu, je nuda. Bude pro vás zajímavý svět mysli. Ve své podstatě je Bůh někdo, kdo se chce divit, kdo chce zažívat různorodost,

rozdílné kvality! To Ho přivádí v úžas! Pestrost, bohatství. Čím více se člověk identifikuje s Duchem, začne si uvědomovat, že všechno je Duch, všechno je Jeho projev, ve všem se nachází. V tu chvíli máte pocit, že všechno je jedno, což je nuda. Ten, kdo usiluje o nějakou nirvánu, či samádhi. Ale kdybyste se tam opravdu dostali a nějakou dobu tam setrvali, stejně za chvíli utečete, protože budete mít pocit jednoty. Ale později byste se chtěli octnout ve světě různorodém, světě barev. Tak to cítí Bůh. Pro Boha je jediným objektem svět pestrosti, kde se můžete neustále něčemu divit. To je svět mysli (duše). Vidíte, že toto vám ukazuje zvěrokruh na této úhlopříčce: Duch má na zřeteli jediný objekt – duši, pocit různorodosti. Tělo ho až tak nezajímá, ale duše ano.

Naopak: Polarita vzduch - oheň:

Pro koho je objekt oheň? Pro mysl. Veškeré duchovní směry, které degradují mysl, nemají s opravdovým duchovním co dělat. Pokud někdo někoho nutí, aby zklidnil mysl, nepříjde žádná pravda. Možná něco přijde, ale to nemá nic společného s Duchem. Jedině duše (mysl) je uchválena Duchem. Né tělo, né osobnost, ale mysl. **Kdo nemyslí, nemá šanci poznat Boha. Poznat Boha je záležitost a úkol pro mysl! Jestliže lidé nemají potřebu rozvíjet mysl, aby se dostala na takovou úroveň, aby byla schopna poznat Boha, tak nemají šanci.** Třeba nějaké mantrování nemá žádnou šanci na úspěch. Pouze subjekt vzdušného typu (který sleduje ve světě neustále nové věci a stále žasne, až je z toho unaven) usiluje o jednotu. I s tímto subjektem bychom měli být 6 hodin denně. Což tak není. Pokud se člověk ptá: Jaký má život význam, či co je všem věcem společné? Pokud ho začnou napadat takové otázky, je ve stavu duše. Nikdo si nemůže vybrat, že bude jen nějakým jedním subjektem. K životu patří všechny čtyři složky, které musí být prožívány všechny a které jsou nepravidelně střídány. V každé životní situaci je to jinak.